

ΣΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ...

Σάν Ἀφροδίτη μαρμάρεια
κοίτεται νεκρή
στὴ γλῶσσι τῆ βελουδένια.

Τὸ μέτωπο βαρὺ
στηρίζοντας στὸ χέρι
τὸ θλιμμένο ταίρι
μὲ μάτια ἀσάλευτα τὴν ἐκτυτᾶζει.

Δάκρυ δὲν σταίνει,
δὲν ξεσπᾷ σὲ μοιρολόϊ.
Σιγὴ βαθειὰ τριγύρου.
Μόλις σαλεύ' ἡ γλῶσσι
στὰ χάρδια τοῦ ζεφύρου.

Θωπεύει τρυφερὰ τὸ μέτωπό της
καὶ ψιθυρίζει: « Τόση ὠραιότης,
ἐντέλεια τόση,
ποῦ τῆς εἶχε ἡ φύσις δώσει,
σὲ μὴ στιγμὴ χωρὶς πνοή, χωρὶς ψυχὴ! —

Τ' εἶν' ἡ ψυχὴ;

Τὸ ἀπαύγασμα τῆς ὕλης πόχει ἐνωθῆ,
κ' ἔχει τελειωθῆ
στὸν ἄνθρωπο; Κι' ὅταν αὐτὸς παύσῃ νὰ ζῆ,
πεθαίνει κ' ἡ ψυχὴ μαζί;

Εἶν' ἡ ψυχὴ στ' ἀνθρώπινα τὰ σώματα,
 ὅτ' εἶνε στὸν ἀνθόκοσμο τ' ἄρώματα;
 πού ὅταν τ' ἀνθος μαράμμενο κλίνη,
 μαζί μ' αὐτὸ καὶ τ' ἄρωμά του σβύνει;

Τ' εἶν' ἡ ψυχὴ;

Μυστηριῶδες πνεῦμα, πού στὴ γῆ πετᾶ,
 γιὰ νὰ κατασκηνώσῃ εἰς σώματα θνητά,
 κι' ὅταν νεκρώνεται τὸ σῶμα,
 ἀναπειτᾶ ξανά στὸ οὐράνιο δῶμά;

Κ' ἦλθε γιατί; φεύγει γιατί;

Καὶ ποιὰν λοιπὸν προσφέρει εὐεργεσία
 μὲ τὴν ἐδῶ λιγόχρονη της παρουσία,
 ἢ ἀθάνατη στὴ φύσι τὴ θνητή; —

Ἔφυγες πλᾶσμα τέλειο!

Γύρω στὰ χεῖλη σου, θαρρῶ, πετᾶ
 τὸ ἔρατεινό σου χαμογέλιο.
 Τὰ βλέφαρά σου τὰ κλειστὰ
 παίζουν, νομίζω, ἀκόμη. —

Κι' ἂν ψυχὴν εἶχες, ποιοί' ν' οἱ δρόμοι,
 πού πῆρεν ἡ ψυχὴ σου
 στ' ἄγνωστα βάθη τῆς οὐρανικῆς ἀβύσσου;
 Τάχα, θεν' ἀνταμώσωμε μιὰ μέρα
 σ' ἄλλη σφαιρᾶ; —

Σὲ κύματα φωτὸς ὀλόγυρά μου
 γαλήνια ἢ φύσις κολυμπᾶ
 κι' ἀνάληπτη σιωπᾶ
 στ' ἀγωνιώδη ἐρωτήματά μου.» —

Ἐξαφν' ἀπάνω του ἴσκιος περνᾷ
 ἀπὸ ἓνα σύννεφο. Μὲ μάτια σκοτεινὰ
 τὸ κύτταζ' ὡς πού ἔχάθη
 στ' οὐρανοῦ τὰ βιάθη.

Ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου
 κάποιο ἐκεῖ που
 ἀρχίζει νὰ φυλλορροῇ
 καὶ στοῦ ζεφύρου τὴν πνοή
 τὰ φύλλα διασκορπίζονται
 κ' ἔξαφανίζονται.

Συλλογισμένος τὰ κυττάζει
 κι' ἀναστενάζει.

Σὲ δέντρον φύλλωμα δασὺ
 ἀκτῖνα μιὰ παίζει χρυσή.
 Θαρρεῖς, πὼς τρέχει μέσ' στὰ φύλλα
 μιὰ φωτερὴ ἀνατριχίλα.
 Ἡ παιχιδιὰρ' ἀκτῖνα λίγο, λίγο σβύνει.
 Ποῦ πῆγε; τί ἔχει γίνει;

Ἐνῶ τὴν ἐκυττάζει, τὸ κεφάλι σεῖ,
 Κ' εἶπε γερμένος στὴ νεκρὴ κοντά:

«Στὰ ἐρωτήματά μου ἡ φύσις ἀπαντᾷ.
 Σὰν νέφος, ρόδο, ἀκτῖνα, ἄχ! ἔσβυσες καὶ σύ!»

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Σίφνος, Φεβρουάριος 1931.